

# CECILIA SJÖGREN

SVALLVÅG



"Ett piggt tillskott till den svenska deckarfloran!"

*Johan Zillén, bokhandlare*



# CECILIA SJÖGREN

SVALLVÅG



"Ett piggt tillskott till den svenska deckarfloran!"

*Johan Zillén, bokhandlare*

 SAGA  
EGMONT

Cecilia Sjögren

# Svallvåg

SAGA Egmont

*Svallvåg*

Omslagsfoto: Shutterstock & Unsplash  
Copyright © 2022 Cecilia Sjögren och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788728412459

1. e-boksutgåva  
Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

## Prolog

### Mallorca en månad tidigare

Någonstans hade hon nog anat att det skulle ske. Att sanningen tids nog skulle sippra fram och sprida sin svärta. Trots det hade hon levt sin lögn - att ingen skulle få veta. Livets årsringar, tätt lagda intill varandra, hade dolt hennes hemlighet. En förrädisk känsla av trygghet. Hans besök igår hade ändrat allt.

Señora Orjeda fimpade cigaretten direkt på fönsterbrädet och drog den fläckiga målarrocken tätare kring sin tunna kropp. Med en orolig blick spanade hon genom vädringsfönstret ut mot trädgården. Bortom den handgjorda torrstensmuren, täckt av bougainvillea, bredde pinjeträden ut sina enorma kronor över grannskapet. Stolta, raka träd som kantade den fashionabla Avinguda de la Rossegada. I bjärt kontrast till barndomens kuvade martallar.

Tanken på hemma fick handen att darra. Fingrarna for i en mekanisk rörelse genom det grå håret, där rester av rödgul färg skvallrade om morgonens skapande. Blicken irrade.

På andra sidan gatan låg Medelhavet och välvde sig i vårkvällen. Luften mättad av salt och pinje. Hon älskade att stå här och betrakta det som kommit att bli hennes allt: Citrus- och mandelträden i trädgårdens mitt; hibiskus och lavendel som flödade över rabattens kalkstenskant; den vitmålade villan med sin spatiösa patio, där hon idag dragit igen fönsterluckorna till de generösa valven för att stänga hettan ute.

Señora Orjeda kvävde en gäspning. Hon hade klivit upp tidigt i morse, redan innan solen siktats över Tramuntanabergens spretiga kam. Oförmögen att sova, hade hon ställt sig i pations dörröppning för att vänta. För hon hade valt att stanna. Valt att äntligen berätta. Om det nu var ett val – hon såg ingen annan utväg.

Nu gick det mot kväll och han hade fortfarande inte kommit. Kanske hade han ångrat sig ändå?

Señora Orjeda lät blicken vandra bort mot gatan. Kvarteret låg fullkomligt öde i sin bedövande skönhet.

Hon hade inte sett grannarna idag. Kanske hade de dragit sig undan hettan, eller kanske var de helt enkelt inte där. Välbeställda utlänningar, som styrde kosan hemåt när hettan och turisterna slog sina klor i ön. En möjlighet att fly undan det som inte passade.

Inte ens Sergio, som hjälpte henne med allt det praktiska i huset, hade synts till under dagen. Han hade lovat att göra klart arbetet med att frilägga muren i pation, men något annat hade uppenbarligen dykt upp.

Jäkla spanjor, tänkte hon.

För trots sina nästan sjuttio år på ön hade hon fortfarande svårt att förstå att en avtalad tid knappast var ett löfte. Hon hade behövt hans närvaro som en distraktion idag, för att mota nervositeten som nu åt henne inifrån.

Långsamt lät hon handen stryka över det nötta vaxdukshäftet. Fläckat av sot och livet själv. Däri fanns historien, den hon nu till slut tvingades berätta.

Försiktigt lade hon ned häftet på det skrovliga avlastningsbordet intill fönstret. Handens tunna fingrar följde bordsskivans mosaik, azurblått mot den sandfärgade terrakottan. En halvfull cavaflaska på bordet, vars etikett hon fått äran att pryda med ett av sina verk häromåret. Lokalt vin, lokal konstnär. Kronan på verket i en imponerande produktion. 85 år fyllda, kunde hon

fortfarande hålla sig flytande ekonomiskt på det hon målade. Men det hon åstadkommit denna morgon skulle inte gå att sälja.

Med darrande händer hade hon låtit färgen flöda över den vitkalkade väggen. För den oinvigde, ett plagiat av öns store; Miró. För den som förstod – ett ångestladdat utlopp för det undertryckta som hon trott att hon bara delat med de döda och havet.

Kan man någon gång nå en punkt då man återigen har rätt att leva? Där det man försakat av sitt liv kan räknas som betalning? Kanske var det trots allt möjligt, tänkte hon och lät blicken än en gång vandra ut över grannskapet.

På andra sidan gatan kantade välansade rabatter gången upp mot Hotel Bendinats hopflätade byggnader.

Ett svagt motorljud anades långt bort på gatan. Sakta men säkert ökade det i styrka. Medelhavet låg som en hägring i den dallrande hettan. Doften av lavendel alltmer kväljande.

Bilen bromsade in vid grinden. Det ihållande ljudet från motorn letade sig in. Señora Orjeda tog ett steg närmare fönstret och råkade i sin iver välta flaskan på bordet. Cavans bubblor fräste mot bordsytan, flöt ut längs mosaiken och nådde häftet. Förskräckt lyfte hon upp det och torkade den vaxade framsidan mot målarrocken.

Vinet fortsatte ut över bordets kant och droppade ned på det stenlagda golvet. Det bildade en liten pöl vid hennes fötter. En doft av päron och citron fyllde pation.

Genom fönstret såg hon hur bilen rullade in på hotellets parkering mittemot. Motorn slogs av. Han, som hon väntat på hela dagen, klev ur. Han blev stående på parkeringen med den vattnigt blå blicken riktad mot byggnaden. Drog med en irriterad rörelse handen genom håret som fallit ned i pannan.

Borta i horisonten sänkte sig solen i havets stillhet.

Señora Orjeda kramade häftet. Sanningen hade varit henne alltför svår. Lögnens väg så mycket lättare. Det hade kunnat fortsätta så om han inte kommit. Nu gjorde redan sanningen henne torr i munnen.

Hennes besökare vände blicken mot gatan och började gå mot huset. Hon följde hans rörelse in genom grinden och upp längs den välkrattade gången. Trädgården vilade stilla i solnedgången.

Han knackade på dörren.

Señora Orjeda stod som fastvuxen i cavan. Modet svek och hon förmådde inte gå fram och öppna.

Det knackade igen och regeln knäppte till. Hon såg honom kliva över tröskeln, in i pations skumma ljus.

"Hallå? Är du hemma?" Hans blick fångades av morgonens väggmålning.

Hon svalde. "Så du kom tillbaka", sade hon. Svetten fyllde hennes armhålor och rann innanför målarrocken.

Han snodde runt. "Ja, det var ju så vi bestämde."

"Det var så vi bestämde", upprepade hon.

Det låg en skugga över hans ansikte.

"Kom vi slår oss ned i salongen så bjuder jag på lite kaffe", sade hon med ett lätt darr på rösten.

"Nej tack." Hans ansikte var helt uttryckslöst.

"Det är en lång historia", sade hon prövande. "Den låter sig inte berättas i en handvändning."

"Jag har inte kommit för att höra dina lögner." Han tog ett steg närmare.

"Så varför kom du?" sade hon och kramade häftet.

"För att se din rädsla."

"Du kom för att göra upp?"

"Kalla det vad du vill."

Hon tog ett steg bakåt och insåg för sent att hon genom rörelsen stängt sin flyktväg. Bakom henne låg den vitkalkade murstenen tjock och ogenomtränglig.



”Trodde du verkligen att du skulle komma undan?” sade han och hon noterade att det var första gången hon sett hans läppar krökas till ett leende.

”Det måste finnas en tid när förlåtelse är möjlig”, sade hon. Rädslan sipprade i bröstet.

”Tid.” Han fnös. ”Det enda tiden gjort för den här historien är att påvisa din dumdrighet. Du började lämna spår. Din sfär blev för trång. Inte så konstigt kanske, för du har alltid velat ha mer än vad livet serverat dig.”

”Du vet inget om mig”, sade hon osäkert. Rösten lät främmande.

”Mer än du tror”, sade han. ”Dina verk sprider sig med turisterna. I vårt tidevarv kan man inte gömma sig för någon. En tavla från Mallorca finns plötsligt på en vägg i Roslagen. Det gömda och glömda väcks till liv.”

Roslagen. För sitt inre såg hon tallarnas täta kronor. Såg sig själv springa längs den snåriga stigen. Bort från den glittrande horisonten, medan solens strålar mötte havsytan. In i skogens multnande svärta.

Hon hade fortsatt framåt utan att se sig om. För hon visste, att en blick tillbaka skulle fått henne att vekna. Rädslan bultande i tinningarna, i otakt med pulsen. Buskar och snår hade rivit hennes armar och ben. Handväskan tätt tryckt intill kroppen. Där hade hon haft biljetterna, nyckeln till sitt nya liv. Det hemska djupt begravt i havet.

Under alla år hade hon intalat sig att det var så det förhöll sig. Ända tills breven började komma. Hon borde ha handlat mycket kraftfullare då, det insåg hon nu.

Minnena fick all kraft att rinna ur henne, rädslan blev till en oövervinnerlig trötthet. Så trött på att lura alla. Så trött på att vara en förhärdad lögnerska med en levnadshistoria bestående av hemligheter och tomrum.

”Har du någonsin tänkt på det du lämnade efter dig?” sade han och tog ett steg närmare.

"Varje dag", sade hon. "Du anar inte."

"Ändå gjorde du inte något åt det?"

"Nej", viskade hon och knäppte sina darrande händer. Med en svag entonig röst föll rosenkransen över hennes läppar:

"Herre förbarma dig. Kristus förbarma dig. Herre, förbarma dig. Kristus hör oss. Kristus bönhör oss ..."

"Det är lite för sent för bön", avbröt han. "Du kan inte springa ifrån sanningen längre. Det förflutna har väckts till liv."

Hennes blick for bort mot pations kortsida och den blottade murstocken. En ilning gick genom kroppen.

"Det bor inga andar i väggen", viskade hon. Lika mycket för att övertyga sig själv som honom. "Det är bara gammal spansk folktro."

"Kan så vara. Ändå får de döda dig att sova dåligt om natten, eller hur?"

Hans panna var blank av värmen. Deras blickar möttes på nytt och det var då hon såg det: Det absoluta i hans ögon, en envetenhet som bara finns hos någon som är beredd att döda. Med en otäck klarhet mindes hon när hon sett det senast.

Synfältet smalnade. Ett brus i hennes öron, men också något annat. Någonstans långt borta i fjärran, ett ljud, ett välbekant hackande. Sergios gamla Ford, bucklad både fram och bak efter oförsiktiga parkeringsmanövrar. Ett hopp tändes, men släcktes lika snabbt. I ögonvrån såg hon kniven höjas. Sergio skulle aldrig hinna.

Hon kände smärtan från knivens hugg. Ett, två, så svävade hon iväg. En tunnel, ett mörker. Ett långsamt växande skratt, granne med dårens. En morbida glädje över att inte längre behöva vara rädd, att allt snart var till ända. Hon såg sin kropp från ovan och mannen som försvann ut genom pations dörr.

Stillhet.

Så ändrades scenen. Sergio var där och hon såg med vemod hur han böjde sig över henne, höll hennes huvud, kysste hennes panna.

"Vem har gjort detta mot Er?" viskade han.

Hans bestörtning fyllde henne åter med en längtan att berätta hur det förhöll sig. För en sekund lämnade hon sin plats där ovan, och kom ned i hans famn, kände hans smekningar och tårar mot sin hud.

"Señora Orjeda, vem?" snyftade han.

Med uppbådande av sina sista krafter viskade hon i hans öra. Såg skärpan i hans blick, hur han försökte skapa sammanhang av de lösryckta fragment som kom över hennes läppar.

"Qué?"

Hon log mot honom en sista gång. Imorgon skulle han mura igen väggen och allt skulle bli som vanligt igen. Vågorna skulle häva sig ur havet och slå mot den spetsiga klippan. Duvorna skulle som alltid söka svalka under pinjetrådets kronor.

Rädslan lättade äntligen från hennes axlar och hon släppte taget. Lät vinden med sina mjuka böljande tag föra henne ut över det blanka havet.

Tore Lindahl slog yrvaket upp ögonen och strök handen över skallens grånade krans av hår. Ett svagt ljus sipprade in genom de små hålen i rullgardinens väv. Skarpa ljuspunkter på en mörkblå botten.

Ett klämtande slag från golvuret ute i vardagsrummet bröt tystnaden. Utan en rörelse låg han kvar i sängen och lyssnade. Ett ljud utanför drömmens dimma hade ryckt honom ur sömnen. Han var säker på det.

Han brukade vakna varje morgon precis innan golvuret slog sina sex slag. Ligga stilla och se morgonens första ljus falla in i den mörka hallen från det angränsande rummet. Han lyssnade igen. Lägenheten vilade i en kompakt tystnad.

Mödosamt satte sig Tore upp. Sängen knarrade under kroppens tyngd när han sträckte sig mot den lilla lampan på nattduksbordet. Lite oförsiktigt, så att klockradion for i golvet. De neonfärgade siffrorna blänkte retfullt i mörkret. 04:30. Irriterad tog han spjärn med den friska handen mot sängkanten, reste sig på sömndruckna ben och fick fatt på kryckan. Mörkret slöt sig runt honom.

Man ska inte bo på serviceboende när man är sjuttiofem, tänkte han och sände sin dotter Anna en illvillig tanke. Det spelade ingen roll att Ömheten var ett trevligt boende centralt beläget mitt i Norrtälje. Han ville hem, hem till stugan på Singö.

Långsamt, stödd på kryckan, gick han fram till fönstret och drog upp rullgardinen.

Där ute vilade gården i gryningen. Ett stilla regn föll från den igentäppta himlen och fick ljuset att falla skumt mellan träden i den intilliggande skogsdungen. Han öppnade fönstret och kände hur en kylig vindil svepte in i rummet.

En uggle hoade avlägset. Något rörde sig där nere i dungen. Just vid den punkt dit synen inte räckte. Ett gult glimmande sken.

Glasögonen låg på fönsterbrädet och han sträckte sig efter dem. Skärpa. Nu såg han. Ett par sneda gulaktiga ögon. Spetsiga öron som reste sig ovanför ögonen.

Bunden vid en tall i skogsbrynet stod en schäfer. Precis bakom björken, som blixten kluvit bara någon vecka tidigare. Djuret hukade sig i vätan, pälsen mörk av regnet.

För en sekund övervägde Tore om han borde komma till dess undsättning, men bestämde sig för att låta bli. Det var onödigt att utsätta sig för sådana risker. Kanske tillhörde hunden en pundare? Man visste inte så noga nu för tiden.

Golvet kylde under hans fötter. Han stängde fönstret igen och tassade bort till herrbetjänten, där filtofflorna prydligt stod uppställda. Stack fötterna i det grova tyget och tog på en kofta över pyjamasen. Han hade ingen lust att dra på sig en förkylning lagom till midsommar.

Blicken fastnade i spegeln. Numera liknade hans ansikte mest en mask. Munnen stelad i ett snett och fånigt leende som aldrig nådde ögonen. Högerarmen hängde oduglig intill kroppen.

I goda stunder fann han sitt delfinliknande utseende komiskt. I dystra, en alltför tydlig påminnelse om kroppens förfall. Det var en paradox, för han hade aldrig sett livet i en sådan skärpa som nu.

Tore avbröts i sina tankar av ett ljud ute i korridoren. Jo, visst var det någon där ute nu också. Ett skrapande. Att aldrig riktigt få någon lugn och ro, var en av de saker som han fann värst med att bo tillsammans med andra.

Sakta hasade Tore fram till ytterdörren och kikade genom säkerhetsögats vidvinkel. En krum ryggtavla stod framåtlutad över låset vid dörren mittemot. Den svajade fram och tillbaka i ljuset från korridorens neonfärgade nattbelysning.

Grannens dörr gled upp och inkräftaren försvann in i lägenheten. "Vad i helvete", tänkte han. Greppade



armbandets larmknapp och tryckte till.

Tore hann räkna till 573 innan nattbiträdet dök upp i korridorens dunkel. Han hade sett henne förut, Inez. Ett av de inhyrda biträdena från rekryteringsföretaget. Det stora burriga håret vippade ostyrigt.

På hennes steg kunde han höra att hon redan förutsatt att han hade ställt till med något igen. Sulorna smattrade mot linoleummattan. Hälarnas tryck extra hårt mot det blankslitna golvet. Stingslig utöver det vanliga, tänkte han.

”Vad är det här för fasoner?” hälsade hon. ”Ringa mitt i natten.”

Tore svarade inte. I hans värld krävde inte ett sådant bemötande ett svar.

Hon hade stannat framför honom. Armarna myndigt satta i den alltför omfattande midjan. Munnen stramt ihopdragen. Hon var vad man kunde kalla frodig. Med största sannolikhet ett epitet hon inte skulle gilla själv.

”Varför ringde du?” frågade hon surt.

”Det är någon i Vikings lägenhet”, viskade han.

”Du ska inte ringa i onödan”, sade hon. Uppenbarligen fortfarande övertygad om att han missbrukat larmet.

”Inte så högt.” Tore satte ett hyschande finger för munnen. ”Det är någon i lägenheten.”

Demonstrativt tryckte hon på strömbrytaren och fick korridoren att bada i ljus. Hon vände om mot Vikings lägenhet och ryckte upp dörren.

”Du kanske skulle kalla på väktaren”, försökte han lamt.

”Behövs inte”, sade hon och ropade rakt in i lägenhetens kompakta mörker: ”Hallå, någon där?”

Tore stod kvar i sin egen dörröppning och betraktade missmodigt scenen framför sig. Lampans skarpa ljus stack i ögonen. Ett blinkande lysrör längre bort kastade ljuset i stötar längs korridorens gulspräckliga väggar.

”Någon där?” upprepade Inez och fingrade lite nervöst på handtaget. Inget svar.

Mörkret strömmade ur lägenheten, rann ut i korridoren mot dem båda.

Det där hade jag gjort bättre själv, tänkte Tore och sneglade på det inramade fotot av sig själv på hallväggen. Tyckte sig få en medlidande blick från sitt unga jag, fjärdingsmannen, med skärmmössan djupt neddragen i pannan.

”Där ser du”, sade hon triumferande. ”Det är ingen därinne. Seså gå och lägg dig nu och besvära oss inte mer i natt.”

Med kvicka steg vände Inez på klacken och började gå därifrån. Stjärten gungande från sida till sida under den alltför snäva rocken, när hon gick korridoren bort och försvann bort i trapphuset.

Tore väntade tills Birkenstock-tofflornas klapper förvunnit. Kunde han verkligen ha misstagit sig så?

Belysningen hade slocknat och det knappa ljuset från korridorens nödutgångsskyltar kastade ett blekt sken mot grannens dörr.

Med hasande steg tog sig Tore över korridorens linoleummatta och klev in i den mörka lägenheten. En svag doft av gammal cigarr. År av rökande som impregnerat väggarna.

Lägenhetens mörker bröts av en rektangel färgat ljus från hallbyrån. I jämna intervaller kastade en digital fotoram fram bilder på skärmen och lyste upp glaset med tandprotesen och en karta piller intill.

Tore hasade vidare i filtofflorna. Han kikade in i vardagsrummet. Det var tomt. Fortsatte mot köket. Likadant där.

Tveksamt satte han kurs mot sovrummet. Känslan av att tränga sig på, att passera intimitetens gräns. De kände inte

varandra så väl, han och Viking.

Sovrummet låg tyst. Alltför tyst. En enda lång smal ljusstrimma lyste genom de fördragna gardinerna och föll över sängen. En isvind genom själen. Iskall närvaro. Och ändå inte alls. Alltför välbekant.

Tore fumlade efter lysknappen. Han hittade den och ett gult ljus från alabasterlampan spred sig i sovrummet och bekräftade det han redan förstått. Viking låg livlös i sängen med de isblå ögonen stirrande rakt ut i det dyrbart inredda rummet. Huden blek.

På golvet intill låg ett oavslutat sudoku. Träning in i det sista tänkte han, och kände ett stråk av meningslöshet dra genom kroppen. Ett metodiskt gnet för att hålla hjärnan igång. Vad hade allt slit tjänat till? Intill sudokut låg en amulett i en läderrem och en ram. Glaset, som skyddade fotot, hade spruckit.

Tore lyfte blicken och betraktade sin döde granne igen. På något sätt såg det ut som om han krympt där han låg, livlös, under en pläd i sängen. Den bruna flanellskjortan som han burit igår kväll, då de spelat bridge tillsammans, satt fortfarande på. Under filtens ylle stack en bit mysbyxa fram. Mjuk trikså. En klädsel, milsvid från vad den forne direktör Holbach någonsin skulle ha satt på sig innan hans eleganta Harvie & Hudson-skjortor blandats bort med övriga brukares paltor i den gemensamma tvättservicen. Det vita håret hängde i testar i pannan.

”Om demensen slår till, vill jag att du gör slut på mig. Hör du det”, hade Viking en gång anförtrott honom. Tore hade vare sig bekräftat eller dementerat denna önskan. Bara lagt det till handlingarna som ytterligare en av Vikings fixa idéer.

Viking hade haft sin rutin. Var morgon hade han löst korsordet i *Frankfurter Allgemeine*, för att sedan ägna resten av förmiddagen åt studier i fransk litteratur. Ett kort

avbrott för sitt förmiddagste på uteplatsen, hade varit enda undantaget. Där hade han sippat på sitt specialbeställda Earl Grey-te från Harrods och betraktat världen med sin analytiska blick över glasögonens kant. Var dag, i alla fall de månader Tore känt honom.

Doften av död hade redan kommit smygande. Han måste ha dött strax efter det att han kom hem. Löst ett sista sudoku och somnat in. Tore tog sig om näsan. Hur många var det egentligen som dött på sistone? Åtminstone tre. Clark i samma korridor, så sent som för några veckor sedan. Han hade hört att döden kunde komma i sjok på sådana här ställen. Tore gick fram till nattduksbordet och lyfte telefonluren och slog journumret.

"Viking Holbach är död", sade han utan att bry sig om att presentera sig.

"Sa jag inte åt dig att gå och lägga dig?"

Inez igen.

"Förstod du vad jag sa? Du har en död brukare i lägenhet 3:12." Han spottade ut det fåniga ordet.

Det blev tyst i andra änden. Regnet hade tilltagit och drev mot fönstret utanför. "Jag larmar och skickar upp någon på en gång", svarade hon lamt.

"Fint."

Tore gick ut i köket för att leta reda på ljus och tändstickor. Hittade ett värmeljus och tände det. Ställde det på nattduksbordet bredvid Viking och gick bort till fönstret och drog ifrån gardinerna. Han betraktade gården och tyckte sig för en sekund se hur marken hävde sig. Mötte den gryende himlens ljuspunkt. En vägledning för Vikings svävande själ.

Han vände blicken mot Viking igen. Ljuslågan fladdrade sakta fram och tillbaka. Den slängde skuggor över halsens rynkor och veck, över svullnaderna som tyngde ögonlocken.

Var det dödens konturer han anat i Vikings annars så skarpa blick på sistone. En glidande frånvaro. Ett varsel?

Tore kisade, försökte föreställa sig den unge Viking, en man han aldrig känt. Anade de skarpa rena dragen: Det utstående hakpartiet och den raka näsan. Kanske hade det vita håret, som nu låg slickat utefter skallen, varit blont, kanske cendréfärgat.

Han lät blicken återvända ned till golvet igen. Ett tydligt fotavtryck bredvid det krossade fotot. Avtryck efter en lågsko. Kanske en sula av läder, tänkte han och plockade upp den trasiga ramen.

Hörde samtidigt steg som närmade sig ute i korridoren. Blixtnabbt lät han fotot slinka ned i koftans ficka. Reste sig sedan och hasade sakta tillbaka ut i korridoren för att möta nattpersonalen.



”Vårdbolaget har svarat på anklagelserna i en skrivelse till kommunen.” Örjan Svanberg, näringslivsredaktör på *Norrtälje Dagblad*, sköt upp läsglasögonen i pannan.

Vid konferensbordets andra ände satt Veronika Wiklund. Det ljusa håret hängde rakt runt det lite kantiga ansiktet, som alltför ofta flammade upp i röda fläckar precis som om hon kliat sig.

Låt mig få det här uppdraget, tänkte hon och kände rödheten komma. Hon strök tillbaka en blond hårslinga från ansiktet och försökte fånga hans blick, men flyktig som en fluga försvann den förbi henne, ut över det halvtomma redaktionslandskapet. Irrade runt där en stund bland arbetsplatserna i ljus björk, innan den vände tillbaka till bordet och landade på en kollega med kolsvart spretigt hår.

”De menar att problemet inte handlar om Carings drift av verksamheten, utan att det varit inkörningsproblem i samarbetet med läkarbolaget som ansvarar för den medicinska delen på serviceboendet”, sade han och vräkte kroppen bakåt i kontorsstolen.

”Jag antar att du vill att vi tar det här vidare”, sade Veronikas punktklippta kollega Carina. Hon pillade försiktigt in en portionssnus under läppen som dagen till ära var tjockt målad i en plummonfärgad nyans.

Vi. En strimma hopp, kanske fanns det en chans ändå.

”Jag har tid”, sade Veronika och försökte skjuta in sig själv i sammanhanget, men hennes ord föll tomt ut i rummet och sögs upp i en våg av tystnad.

Det var i stunder som denna hon funderade på vad *hon* gjorde här – och varför *han* envisades med att ta med henne på planeringsmötena. För det verkade redan vara bestämt, att hon inte skulle åka på de riktiga nyheterna.

På hennes lott låg istället att intervjua Norrtäljeborna om årets bästa glassort och skumpa i vagnen bakom traktorn för ett djuplodande reportage om årets första

kosafari på Väddö mejeri. Hon var visserligen vikarie, men hon kunde bättre än så. Om han bara ville ge henne chansen.

Veronika tittade bort mot entrén, där den himmelsblå väggen ovanför återvinningsstationen var fylld av inramade löpsedlar. De bästa löpen - som ett slags *hall of fame*.

Chefredaktören stod lutad mot en av behållarna och pratade med en kollega. Hålögad med den otända cigaretten som vanligt hängande i ena mungipan. Den skrynkliga kavajen satt illa över de sluttande axlarna, för liten för att dölja hans svällande buk. Han nickade uppmuntrande åt henne. Hade han märkt Örjans spel? Förmodligen inte, för det var subtilt. Ibland undrade hon om det rentav bara fanns hos henne själv.

Det störde henne, för bara tanken på det hela skavde så där som tankar man inte vill tänka på har en tendens att göra. Örjans uppgift var att hjälpa, inte stjälpa. Chefredaktörens ord i hennes öron, då han presenterat dem för varandra drygt en månad tidigare: *Han kommer att vara din chef och mentor, hjälpa dig genom redaktionslivet så att du kommer in i jobbet så snabbt som möjligt*. Så här långt hade han mer fungerat som en fotboja. Om hon bara kunde begripa varför.

"Så vad gör vi", sade hon och ignorerade det subtila.

"Konfrontation", svarade han. "Jag vill att vi känner de ansvariga på pulsen. Både Ömhetens serviceboende och dess ägare vårdbolaget Caring. Ställ dem till svars. Gräv djupt av bara helvete. Det skulle inte förvåna mig om det finns bonusar och annat skit i den här historien också."

Hon tog mod till sig.

"Och läkarbolaget?"

Han skakade på huvudet och mjäll föll ned på hans axlar. Den blanka huvudsvålen lyste igenom det tunna håret.

”Men ...” Hon svalde. Kom på sig själv att det knappast skulle gynna henne att säga emot om hon skulle ta sig ur sitt redaktionella dödläge. ”Vad vill du att vi gör”, sade hon istället med tillkämpad glättighet.

”Du går tillbaka och fortsätter med din artikelserie om personligheter i Väddötrakten.”

En yrsel drog genom kroppen. Vad hade hon trott? Att han skulle sätta en vikarie på månadens scoop? Trots det, fortplantade sig besvikelsen i hennes ådror. Synfältet grumlat. Orden och ilskan fastklämda i bröstet.

”Vi får fördela gracerna här”, sade han, som om han för en gångs skull uppfattat hennes missnöje.

Hon nickade och reste sig. Hoppades att han inte kunde se hur nära tårarna hon var.

”Vi är inte klara ännu.”

Hon låtsades inte höra. Satte demonstrativt klackarna hårt i golvet när hon lämnade rummet. Utan effekt där också, för all hennes ilska absorberades av mattans ludd och blev till intet. På avstånd hörde hon hur Örjan diskuterade upplägget kring den åtråvärda intervjun. Trotsigt gick hon bort till det lilla pentryt i andra änden av landskapet.

Vem är du Örjan Svanberg, tänkte hon. En obetydlig skit som är tvungen att ta ut din ofullkomlighet på en sommarvikarie.

Hon tryckte fram en kaffe och tog några Mariekex ur ett paket, som någon glömt kvar på bänken, vände om och gick tillbaka till sin plats. En städerska stod en bit längre bort och borstade bort dammet från en av landskapets otaliga plastpalmer. Ljuset från fönster fick det att likna socker.

Veronika blåste på det heta kaffet och sneglade bort mot konferensbordet. Örjan satt kvar med Carina. Hon funderade på vad hon skulle göra. Egentligen hade hon inget som brådskade idag. Hon tog en tugga av Mariekexet

och öppnade Facebook. Ett nytt inlägg från bästa vännen, Martela Escobar låg överst i flödet.

Morgonmötet skavde.

Hon kollade igenom bilderna: Martela, läppjandes på en mojito i en mörk barlokal. Väggarna täckta av minnen och klotter. Leendes in kameran, med det mörka hårsvallet i ett oformligt rufs runt hennes hjärtformade ansikte. Den svarta klänningens djupa ringning blottade den solbrända huden och ett grovt tillyxat smycke i silver och läder. Vänner. Som ler- och långhalm genom hela journalistutbildningen, trots varandras kontraster i såväl temperament som utseende.

Martela hade fått jobb på *Mallorca Daily Bulletin*. Det hade onekligen fått Veronikas eget vikariat här i Norrtälje att blekna.

"Hur går det för dig?"

Veronika ryckte till och stängde ned Facebook. Fingrarna fuktiga på mobilens glas. Hon hade inte hört Carina komma.

"Bra", svarade hon avmätt.

Carina nickade. "Du", sade hon. "Han menar inte så illa." Så hon hade också märkt.

"Nähä."

"Han testar dig, ser du inte det?" Läppstiftet hade hamnat på glid och under lagret av lila anades den rena amorbbågen.

"Testar? Han trycker till mig. Jag vet inte vad jag har gjort för att förtjäna det." Tårarna steg i ögonen. Hon kunde inte hindra dem.

Veronika vände bort huvudet. Bort mot fönstren som inte gick att öppna, där ljuset silade sig in genom de gråtrista gardinerna.

"Antagligen ingenting", sade Carina nyktert. "Det är så han är. Du får nog ta och vänja dig vid det om du tänker dig

en framtid här.”

Framtid? Här? Aldrig att hon tänkte sig att stanna i den här hålan.

”Så, har du mycket att göra idag eller hänger du på till Ömheten?”

”Personligheter i Vaddötrakten”, sade hon med en suck.

”Ett serviceboende låter väl som ett utmärkt ställe för sådan research.”

”Men ...”

”Han märker inget och jag behöver ett handtag.”

Veronika tittade bort mot Örjans glasbur. Han satt bakåtlutad i stolen. Djupt försjunken i sin egen värld. Händerna nedtryckta i den mörkgröna kavajens fickor. Alltid samma kavaj, tänkte hon. Spåren i manchestern var nötta, små hack i tygets en gång upphöjda linjer.

Hon ryckte på axlarna.

”Du tar inga poäng på att sitta här och tycka synd om dig själv, vet du.” Hon kände hur Carinas grågröna ögon naglade fast henne. ”Dessutom, om du kommer ut på lite riktiga uppdrag ska du se att den här hålan inte är så jävlig som du tror.”

”Vad ...”

”Du läcker vad du tänker”, sade hon och pekade på blocket.

Slarvigt nedklottrat, men tyvärr fullt läsbart stod *jävla håla* skrivet över pappret. Hon kände de omisskännliga röda fläckarna spridas över kinderna.

”Jag menade inte ... ”

”Du behöver inte ursäkta dig. Jag är inte heller härifrån. Norrtälje ingick inte i min livsplan. Jag kom hit på vikariat som du.” Hon log snett.

Veronika rev sidan ur blocket och skrynklade ihop den. ”Jag kommer med”, sade hon och reste sig.



Det hade tagit den första polispatrullen två timmar att komma till platsen. Åt helvete för lång tid, men vad hade man kunnat förvänta sig, tänkte Tore och sparkade med foten i gruset. För egen del hade han i alla fall utnyttjat denna utdragna väntan väl. Han hade summerat sina iakttagelser, för att snabbt och koncist kunna ge polisen en redogörelse: ett precist klockslag för inbrottet, signalement på förövaren och ett tidsintervall, under vilket Viking lämnat detta jordeliv. Han hade också säkrat fotspår vid sängen och kunnat konstatera att det fanns divergerande sådana på fönsterbrädet i vardagsrummet. Just detta faktum hade förbryllat honom. Därför hade han även undersökt rabatten nedanför, där avtrycken från sportskor återfunnits i planteringen, medan de han funnit vid sängen bara lämnat avtryck i själva lägenheten. Av detta hade han dragit slutsatsen att det var inkräktaren i sportskor han själv sett genom säkerhetsögat och som sedermera i uppståndelsen, tagit sin flyktväg via fönstret.

Han hade tänkt visa polisen ramen också, men när han mött upp för att beskriva situation för dem, hade de bara klappat honom milt på axeln och sedan klampat rätt in i lägenheten och förstört delar av bevisningen. Då hade han känt att det hela kvittade. En ilska att inte bli tagen på allvar.

Han tittade upp mot molntäcket, som bäddat in Norrtälje för dagen. Så trött på att *äta mer skit*. Han hade redan fått sig en avhyvling för att han ringt 112 och blandat in polisen.

Det råder en förbannad åldersdiskriminering i det här landet, tänkte han och bytte ställning på gårdens bänk, där han satt rakt under Vikings fönster innanför polisens avspärrning. Men han skulle allt visa dem att Tore Lindahl inte var någon man satte sig på.

Han klappade koftans bröstficka, där den lilla fotoramen i silver låg i tryggt förvar. Det kunde de gott ha, när de inte iddes lyssna på en före detta kollega.

Bänken var blöt efter nattens regn och gjorde byxornas bomullstyg fuktigt. En rå kyla som letade sig ända in till kalsongerna. Nu blir jag förkyld i alla fall, tänkte han och trampade med tofflorna i det leriga gruset. På himlen ovanför började molnen lätta.

Björken borta vid skogsdungen rörde sig. Bara lite grann. Konstigt. Inte kunde väl trädet ha rört sig av sig själv?

Stödd på kryckan, reste sig Tore och började gå mot skogsdungen. Att tanken inte slagit honom tidigare. Kanske håller jag på att tackla av ändå, tänkte han och korsade gårdsplanen.

Några kvistar låg avbrutna under trädet, marken runt omkring nedtrampad. Två fimpar på marken. Den hotfulla himlen ovanför. Lukten av organiskt sönderfall.

”Förbannat slarv”, muttrade han. Vad hade polisen gjort för nytta här egentligen?

En svag ton hördes längre in i skogsdungen. En störning i den kompakta tystnaden. Så försiktigt han kunde, smög Tore vidare i ljudets riktning. Ton lades till ton och formade en melodi som hörde hemma någon helt annanstans.

Närvaron allt skarpare. *Kom liljor och akvileja, kom ...*

Kryckan slog mot en sten. En skata i björken intill lyfte och försvann med ett kraxande ned mot vattnet. Musiken tystnade. Ljud av snabba fötter som rörde sig bort. Skogens försynta varning. Tore sparkade till kryckan, och förbannade sjukdomen som gjort honom till krympling. Dungen vilade åter i tystnad.

Besviket vände han om mot gården där boendets föreståndare, Anita Lindberg, just klev ut ur kontorsbyggnaden och gick en besökande bil till mötes.

Tore funderade. Så säker som han var på att han hört det där fiolspelet tidigare, men inte ens minnet var med honom idag. Han lyfte upp det blåvita avspärrningsbandet och slog sig ned på den fuktiga bänken igen.

Anita hade hunnit fram till bilen nu och ryckte upp dörren på passagerarsidan.

”Det var inte lätt att få hit dig idag.” Rösten hög och gäll. Den studsade mellan gårdens huskroppar och fick hennes irritation att bli mer publik än hon själv anade.

Tore skruvade förväntansfullt på sig på bänkens fuktiga sits och väntade på fortsättningen.

Hon närmade sig de sextio, Anita. Det permanentade håret var kortklippt och färgat i en mörkröd nyans. Ansiktet fyllt av små tunna rynkor. Han såg hur hennes käkar arbetade, läpparna sammanbitna.

Motorn slogs av och serviceboendets läkare Sissela Franzén klev ur bilen. ”Jag hade ett liggsår jag behövde prioritera”, svarade hon svalt. Hon var en bra bit längre än Anita. Den skarpa profilen, det mörka elegant vågiga håret, de skarpskurna rynkorna, allt andades en sorts högburen säkerhet som fick alla i hennes närhet att krympa.

Anita snörpte på munnen.

”Var har vi honom?” fortsatte Sissela, utan att bry sig om Anitas aviga mottagande.

”I 3:12 på bottenvåningen.” Rösten skar sig.

”Är det inte bredvid Clark som dog nyligen?”

”Jo. Polisen borde vara klar nu. Du kan nog gå dit”, fortsatte hon.

”Polisen?” Informationen lockade fram ett oförställt leende hos läkaren. Bakom de elegant rödmålade läpparna skymtades en vit felfri tandrad.

”Ja, en av brukarna ringde.”

”Varför det?”

”Det var den gamla polisen i lägenheten mittemot. Han tror fortfarande att han är i tjänst den stackarn. Han är övertygad om att någon brutit sig in. Inez var där när han ringde på överfallslarmet första gången i natt, men hon kunde inget se.”

Förminskad, tänkte Tore och skruvade på sig. Hur mycket hatade han inte att bli gammal. ”Det är Viking Holbach som är död, eller hur?”

”Ja.”

”Du vet att han är farbror till Curas VD.”

”Ja.”

”När dog han?”

”Det trodde jag var din uppgift att svara på.”

”Visst, om det är så du vill ha det ...”

”Någon gång under natten.”

”Det kanske hade varit på sin plats att agera lite kraftfullare, med tanke på släktskapet.”

Anita tog ett djupt andetag och tittade på läkaren. ”Sissela”, sade hon, ”behöver jag påminna dig om att det är du, inte jag, som prioriterat ned ärendet. För övrigt så ger blodsband till läkarbolagets ledning och ägare ingen gräddfil här.”

”Det är kanske rätt tänkt i teorin, men Viking var en näringslivsprofil på sin tid, hans brorson är det nu. Det skulle kunna ge boendet ofördelaktig publicitet.”

”Vad är det du insinuerar?”

”Inget.”

”Viking dog för att han var gammal. Punkt. Ingen är betjänt av att detta förstoras upp. Inte ens du.”

Sissela Franzén log och visade sin jämna tandrad. ”Vi får väl se”, sade hon och lade armarna i kors över bröstet. Gränslöst avståndstagande.

En tyst maktkamp. Viking oförskyllt i dess epicentrum. Eller var det kring honom världen nu välvde sig? Brydd

kliade sig Tore i huvudet, men hann inte utveckla dessa tankar då en ilsken telefonsignal spred sig över gården. Anita halade kvickt upp sin mobil ur rockens ficka. Hon tog några steg bort från läkaren och närmade sig Tores bänk. Djupt inne i samtalet och med blicken ned i gruset, stannade hon bara någon meter från honom. Ljuset föll på rynkorna i hennes ansikte. De vidgades och drogs samman.

Hon börjar bli gammal hon också, tänkte han. Huden hängde löst ovanför den blommiga uniformsrocken, men till skillnad från de boende på hemmet, syntes fortfarande spåren av skönhet i hennes ansiktsdrag.

Långsamt lyfte hon på huvudet och strök tillbaka håret. "Det är bara en handfull som vet", sade hon. "Jag har pratat med dem alla. Inga uttalanden till pressen. De är införstådda med det."

Ingen har pratat med mig, tänkte han. Men å andra sidan finns jag inte i deras värld.

"Porten är alltid låst, men visst går det att ta sig in på natten med nyckel, vi har ingen bemanning i receptionen då", fortsatte Anita nästan viskande in i mobilens mikrofon.

Transparent, tänkte han? Lika genomskinlig som den plastfilm jag slår om osten var morgon.

"Såklart skulle de kunna vinkla det på det sättet. Jag ska göra mitt bästa för att hålla dem utanför", sade Anita och knäppte bort samtalet. Gick med långsamma steg tillbaka mot Sissela. Kroppen hukad, nästan krum.

Något behövde skyddas. Maktens härlighet? Kanske rentav hennes eget skinn?

"Som sagt, jag hoppas att vi kan samarbeta kring det här", sade hon till Sissela. "Inte ett ord till media." Hon rätade på sig, som om hon kom på att det faktiskt var hon som var boendets föreståndare och förväntades reda upp situationen.

"De är redan här. Jag såg *ND:s* bil parkerad en bit bortom infarten." Sissela sträckte ut ett långsmalt finger bort mot vägen. "Om bara en handfull vet, borde det vara lätt att hitta den som ringt."

Anita teg. Var det rädsla han såg i hennes ansikte?

"Det har aldrig föresvävat dig att samarbete kräver ömsesidighet? Varför är de här?"

"Jag har tillsammans med skyddsombudet svarat på dina anklagelser till kommunen. *ND* vill ha mina kommentarer."

"Det låter som en god idé att avstyra det i det här läget."

"Jag förstår att det skulle passa dig. Intervjun är planerad sedan länge. Att avboka i det här läget skulle bara väcka frågor", Anitas röst hårdnade. "Om du nu tar hand om ditt", fortsatte hon, "så tar jag hand om mitt. Jag antar att du hittar själv."

Hon vände tillbaka in i kontorsbyggnaden med mobiltelefonen i ett hårt grepp.

Sissela Franzén ryckte på axlarna. Hon korsade boulebanorna och gick mot lägenhetslängan och försvann in i huskroppen.

En kvinna med pondus, tänkte Tore med oförställd beundran. Det var inte många som lyckades få Anita ur balans.

Att det fanns olika uppfattning om hur vården skulle bedrivas hade han förstått. Så diametralt olika ståndpunkter att läkaren till sist tagit till media som vapen. Skrivit ett öppet brev om det hon uppfattade som briser på boendet. Kritiserat hur man skurit ned bemanningen inte minst vad det gällde vården av de dementa. Själv hade han blivit förvånad när han läst brevet i tidningen. Inte märktes något av detta här. Visserligen tillhörde han inte den patientgrupp på boendet som var i behov av egentlig tillsyn, men ändå.

Strax ovanför hans huvud öppnades fönstret i en häftig rörelse. Någon böjde sig ut och placerade en loska i rabatten, inte långt från hans nacke. Transparensens baksida, tänkte han och skulle ånyo försjunka i sina grubblerier, när han hörde Sisselas röst klart och tydligt ovanför sig.

"Det ser ut som om du var den sista som såg honom i livet."

"Vad får dig att tro det?"

"Jag såg i loggen att du var här."

"Ja, han ringde. Hade ont i benet. Han fick en Alvedon. Jag satt kvar en stund och pratade med honom. Allt var bra när jag gick. Varför frågar du?"

"Rutinfråga."

"Skitsnack. Något är inte som det ska, eller hur?"

Den nya unga killen, tänkte Tore samtidigt som rösterna rörde sig inåt rummet och försvann utom hörhåll. Han sparkade till en sten och förbannade sin otur. Han hade valt platsen under fönstret med omsorg.

Poliserna som gjort avspärrningen hade försökt få honom att flytta på sig men han hade bara skakat på huvudet, spelat på sin ålder och helt sonika suttit kvar. Trampat med de toffelbeklädda fötterna i gruset, för att förstärka imagen av att vara gammal och otillräknelig. Till slut hade de givit upp och dragit de blåvita plastbanden runt bänken. På så sätt var han nu rent tekniskt en del av brottsplatsen.

Dödens konturer och den glidande frånvaron. Gör slut på mig om så behövs. Hade någon i personalen tagit honom på orden? Han slog bort tanken lika snabbt som den kommit.

"Jag hörde vad som hänt."

Tore rycktes ur sina funderingar och tittade upp. Josef, serviceboendets alltiallo, stod i gruset och tittade på honom med sina bruna ögon. Det grå håret lockade sig i tinningarna.